

סדר נשים | מסכת יבמות צ"זק"ג | שבת פרשת שלח לך (בישראל) / פרשת בהעלותך (בחו"ל) | י"ג י"ט סיון תשפ"ב (18-12 יוני 2022)
Seder Nashim | Masechet Yevamot 97-103 | Shabbat Parashat Shlach Lecha (Israel) / Beha'alotcha (Chu"l) | 13-19 Sivan (Jun. 12-18)

Daf 97: "HIS LIPS MOVE IN THE GRAVE"

דף צ"ז: "שפתותיו דובבות בקבר"

King David offered the following supplication to God: **"Sovereign of the Universe, may it be Your will that teachings in my name continue to be said in this world."** What did King David mean? King David prayed that even after he left this world, the words of the Torah he taught would continue to be cited in *batei midrash* (houses of study).

דוד המלך התפלל לקב"ה את התפלה הבאה: "רבנו של עולם, יהי רצון שיאמרו דבר שמועה מפי בעולם הזה". מה פונתו? דוד המלך התפלל, שגם אחרי שיפטר מן העולם הזה, ימשיכו ללמד בבתי המדרש דברי תורה שהוא אמר.

Why was it important to King David that his Torah remain? Because the soul of a deceased person enjoys greater pleasure whenever words of Torah they taught are learned. **The Talmud states that when a Torah teaching is cited in the name of a deceased sage, "the talmid chacham's lips gently mouth the words from inside the grave."** Meaning, it is as if the *talmid chacham* lives eternally in this world and continues to impact the living realm of Torah study.

מדוע זה חשוב לו? מפני שלנשמת הנפטר יש הנאה גדולה ביותר, כשלומדמים דברי תורה שהנפטר אמר. התלמוד מלמדנו שתלמיד חכם שאומרים דברי תורה בשמו: "שפתותיו דובבות בקבר". באלו התלמיד חכם חי ולומד בפיו את דברי התורה שאומרים בשמו.

"רבנו של עולם,
יהי רצון שיאמרו
דבר שמועה מפי בעולם הזה".
"Sovereign of the Universe,
may it be Your will that teachings
in my name continue to be said
in this world."

Daf 98: WHEN A PERSON CONVERTS — THEY ARE LIKE A NEWLY BORN CHILD

דף צ"ח: גר שהתגייר — כקטן שנולד

There is a basic halakhic principle concerning *gerim* (converts): **"Ger she'hitgayer ke'katan she'nolad"** ([The legal status of] a proselyte who underwent a conversion process is like that of a child [just] born. Meaning, that when a non-Jew converts, all of that convert's family ties are dissolved, as the convert is no longer considered their relative, in all regards.

קיים כלל מיוחד לגבי גרים: "גר שהתגייר כקטן שנולד". משמעות הדבר היא שבשנכרי מתגייר, כל קשרי המשפחה שלו נפסקים, והוא לא נקרא קרוב שלהם בכלל.

This principle influences numerous *halachot*. For example, the following instance: Two brothers may not testify together in a *beit din* (court), because relatives are prohibited from serving as witnesses in the same case. However, **two non-Jewish siblings who converted are permitted to testify together in a *beit din*, since they are no longer considered relatives.** For as soon as they were converted, each of them ceased to be a relative of the other, and now they are like two strangers who are permitted to testify together in a *beit din*.

הכלל הזה משפיע על הלכות רבות, למשל במקרה הבא: שני אחים אינם יכולים להעיד יחד בבית דין, מפני שקרובים אינם יכולים להיות עדים. אבל, שני אחים נכרים שהתגיירו, יכולים להעיד יחד בבית דין, מפני שהם אינם נחשבים יותר קרובים, כי ברגע שהם התגיירו, כל אחד מהם הפסיק להיות קרובו של השני ועכשיו הם כמו שני אנשים זרים שיכולים להעיד יחד בבית דין.

Daf 99: CASES OF UNCERTAINTY IN TORAH LAW ARE DECIDED STRINGENTLY

דף צ"ט: "ספק דאורייתא לחמרא"

There is an important halakhic principle: *"safek d'Oraita – l'chumra"* (when there is doubt regarding Torah law, the matter is decided stringently). This principle means that when any uncertainty exists regarding a Torah prohibition, e.g., it is uncertain whether an animal is kosher or has become *treif* (unfit) – a stringent ruling is invoked. This is the meaning of the words *"safek d'Oraita – l'chumra."* *"Safek"* – when doubt arises concerning whether an item is *mutar* (permissible) or *assur* (prohibited); *d'Oraita* – and that doubt is regarding a Torah law; *"l'chumra"* – that case of doubt is ruled stringently, as if it is known with certainty that the matter is prohibited.

ישנו כלל חשוב בדיני התורה: "ספק דאורייתא – לחמרא". פירוש הכלל הזה הוא שבכל ספק של אסור תורה, למשל ספק אם בהמה בשרה או שהיא הפכה להיות טרפה – צריך להחמיר. זהו פרוש המלים "ספק דאורייתא – לחמרא". "ספק" – התעורר ספק אם מתר הדבר או אסור, "דאורייתא" – הספק שהתעורר הוא באחד מדיני התורה, "לחמרא" – מקריעים את הספק להחמיר, באלו יודעים בוודאי שהוא אסור.

Daf 100: "BEIT HA'GRANOT," THE GRANARY

דף ק': בית הגרנות

It is required to set aside a portion of produce grown in *Eretz Yisrael* as *terumah* (priestly gift) for the *kohanim*. Many years ago, it was customary for *kohanim* to come to fields and orchards at harvest and fruit-picking times. In the fields, *kohanim* would receive their *terumah* donation directly from field-owner. The place used by field owners to set aside *terumah* for *kohanim* was called *"Beit Ha'Granot"* (granary, threshing floor).

מפרות הגדלים בארץ ישראל צריך להפריש תרומה לכהן. לפני שנים רבות היו נוהגים, שהכהנים באו לשדות ולפרדסים בעת הקציר ובעת הקטיף, ובשדה הם היו מקבלים את התרומה מידי בעל השדה. המקום שבו בעלי השדות היו מפרישים להם תרומה, נקרא "בית הגרנות".

What is the basis for the name *"Beit Ha'Granot"*? After the harvest, grain was collected into one place, the granary, to thresh it. In the past, field owners in every village or town would concentrate their grain in one location, and this place was called *"Beit Ha'Granot,"* i.e., the place in which everyone's grain was situated.

מה מקור השם "בית הגרנות"? לאחר קצירת התבואה, אוספים אותה למקום אחד, לגרו, כדי לדוש אותה. בעבר בכל כפר או עיירה, היו כל בעלי השדות מרכזים את התבואה בשטח אחד, ומקום זה בנה "בית הגרנות" – המקום שבו נמצאים הגרנות של כלם.

Daf 101: FOREWARNING

דף ק"א: "הַתְרָאָה"

A person who commits a crime for which the *beit din* (court) imposes punishment **was not indeed punished unless two eyewitnesses forewarned the person that the action in question was prohibited.** Moreover, the witnesses must also explicitly tell the person: "You should know that anyone who commits the offense (you are about to commit) is punished by the *beit din* with such-and-such a punishment." That is the "*hatra'ah*" (forewarning) required by witnesses to caution a person poised to commit a transgression. The *beit din* only imposed punishment if eyewitnesses forewarned the would-be offender just at the moment when the witnesses anticipated he would go through with committing the transgression.

אדם העובר עברה שבית דין מענישים עליה, אינו נענש אלא אם כן שני עדים הזהירו אותו שאסור לעשות את מעשה העברה, וגם אמרו לו במפורש: דע לך, כי העובר על האסור נענש בבית דין בענש הזה והזה. זוהי "התראָה", שהעדים מתרים בעובר העברה. בית דין מענישים רק אם בשהתרו בו היו בטוחים שגעת הוא עובר את העברה.

Daf 102: THE MITZVAH OF [SHOE] REMOVAL

דף ק"ב: מצות חליצה

A wife whose husband died childless needs to enter a levirate marriage with her husband's brother. If the brother does not agree to go through with the levirate marriage, then he needs to perform the *mitzvah* of *chalitzah*.

אשה שבבעלה נפטר ולא הותר אחריו ילדים, צריכה להתיבם לאח של בעלה. אם האח אינו מסכים ליבמה, צריך לקיים מצות חליצה.

How is the mitzvah of *chalitzah* performed? The widow and her husband's brother appear before the *beit din*, and they recite verses written in the Torah regarding *Yibbum*. Then, the widow **removes** the shoe from the foot of the *Yavam* (widow's brother-in-law). **This is how the mitzvah of *chalitzah* is observed,** with all the details written in the Torah. The *Mishnah* says that the shoe used to observe the *mitzvah* of *chalitzah* should be made of leather, as a shoe made of any other material is not considered a "shoe."

איך מקיימים מצות חליצה? האלמנה ואחי בעלה באים לפני בית הדין, ואומרים את הפסוקים שכתובים בתורה בפרשת יבום. אחר כך האלמנה חולצת את הנעל מהרגל של היבם. כך מקיימים מצות חליצה, עם כל הפרטים הכתובים בתורה. המשנה אומרת, שהנעל שבה מקיימים מצות חליצה, צריכה להיות עשויה מעור, אך נעל העשויה מכל חומר אחר - אינה נחשבת 'נעל'.

Daf 103: ITEMS THAT MUST BE BURNT

דף ק"ג: דברים שצריך לשרוף

There are several instances in which the Torah commands the burning of objects. For example, **anything sacrificed on behalf of avodah zarah (idol worship) must be burned.** Therefore, if a shoe was sacrificed to *avodah zarah*, it would be obligatory to burn that shoe. Accordingly, it would not be possible to fulfill the mitzvah of *chalitzah* with that shoe.

An ***ir indachat* (subverted city)** is a city in which most of its inhabitants were corrupted into performing *avodah zarah*. The Torah calls for burning the entire city, along with all the possessions found there, including the shoes. In the case of a shoe with a stain on it, which the *kohen* deemed as leprous, the shoe must be burned if the impure stain will not come off.

יש מקרים אחדים שבהם התורה מצוה לשרוף חפצים. למשל, כל דבר שהקריבו לעבודה זרה צריך לשרוף. לכן, אם הקריבו נעל לעבודה זרה, חובה לשרוף אותה ולכן אי אפשר לקיים בה מצוות חליצה.

עיר הנדחת, עיר שרוב תושביה עבדו עבודה זרה – התורה מצוה לשרוף את כל העיר, כולל כל הרכוש שבה, גם את הנעלים. נעל שנמצא בה פתם, והכהן החליט שהפתם הזה הוא צרעת. אם הצרעת אינה סרה (יורדת) מן הנעל, צריך לשרוף את הנעל.

D'VAR TORAH: PARASHAT SHLACH LECHA

דבר תורה: פרשת שלח לד'

Immediately after the spies returned from *Eretz Yisrael* and spread their slanderous report, a group of “*ma’apilim*” (lit., “those who pushed ahead”, the defiant ones) emerged and heroically chose to ascend to *Eretz Yisrael*. This group wanted to make amends for the sin of the spies and teach *B’nei Yisrael* that there is nothing to fear from entering the Promised Land. Yet, surprisingly, although this group had good intentions and a desire to reverse the actions of the spies, nonetheless they were severely punished by God. How can this be explained? The Torah emphasizes that walking in the path of *HaShem* requires observance of God’s commandments and heeding His voice. A desired act is an act done at the will and command of God. Therefore, the spies who rebelled against God’s will and refused to enter the land were punished. Likewise, although the *ma’apilim* wanted to do good and correct a wrong, they too were punished, for going against God’s will and for not obeying His commandments.

מיד אחרי שחזרים המרגלים מארץ ישראל ומוציאים את דבתה, יוצאת קבוצה של “מעפילים” הבוחרים לעשות מעשה גבורה ולעלות לארץ. קבוצה זו רוצה לתקן את חטאם של המרגלים וללמד את בני ישראל כי אין מה לפחד מהבנייה אל הארץ המבטחת. למרבה הפלא, קבוצה זו שבאה לעשות טוב ולתקן את אשר עותו המרגלים – נענשת בחמרה ע”י הקב”ה, ויש להבין לפשר הדבר? התורה מדגישה לנו שהליכה בדרך ה’ היא שמירה על צויו של הקב”ה ושמיעה בקולו. המעשה הרצוי הוא מעשה הנעשה ברצונו ובצויו של הקב”ה ולכן המרגלים שמרדו ברצונו של ה’ להכנס לארץ נענשו, ובאותו האופן המעפילים, הגם שרצו לעשו טוב ולתקן, נענשו גם הם על כך שהלכו נגד רצון ה’ ולא שמעו לצויו.